

Un diumenge de novembre

Diumenge. 9-N. Votarem. No importarà el temps que faci. Ni els entrebancs sobrevinguts. Ni la infraestructura insuficient, malgrat els voluntaris. Ni la clara consciència per part de tothom del caràcter de la jornada, condicionada pels impediments de l'Estat i per les consegüents limitacions. Les cròniques han inclòs pronòstics de signe contraposat. Algunes han estat escrites o dites amb la intenció de desactivar, confondre i provocar el desànim. D'altres han exhibit el catàleg sencer dels optimismes de la voluntat. Però, en qualsevol cas i paradoxalment, a mesura que el dia 9 s'acosta i els obstacles previstos es concreten, va emergint entre la gent una confiança renovada i la decisió ferma de no cedir. Es respira l'optimisme i el sentiment de força compartida, de complicitat, que sol precedir les grans efusions col·lectives. Consciències particulars heterogènies entren en sintonia i anticipen que l'ocasió del gir democràtic i social és imminent. No hi és pas tothom, però una multitud compromesa amb la democràcia, una majoria que vol decidir, comença a estar convençuda que podrà obtenir una gran victòria sobre l'Estat i els seus aparats. Que ja no caldrà esperar més; que serà aquest diumenge.

Finalment, malgrat les esquerdes i malfiances dins del bloc del pacte per la consulta, i malgrat les vacil·lacions governamentals per no sortir de la "legalitat" imposada, votarem junts. Quan semblava que els dub-

tes, la fatiga i el desencís podien perjudicar la mobilització cívica i la seva connexió amb la política institucional, els bons lideratges cívics es van mantenir en el camí traçat. Després, la potència de l'Estat i els seus tentacles ens ha conduït a un cul-de-sac. I ens han empès a fer un pas endavant. Per defensar la democràcia, ens caldrà desobeir. No hi ha cap més sortida. La posició majoritària d'una ciutadania especialment conscienciada, que és hereva de lluites molt antigues però que s'ha nodrit sobretot de l'experiència de les pròpies, que ha seguit detalladament tots els gestos i pronunciaments dels darrers dies, s'aferma a cada minut que passa i no deixa marge als dubtes. La democràcia i l'exercici dels propis drets són irrenunciables i, en conseqüència, l'Estat que s'hi oposa de manera tan

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

CONSULTEU
MÉS ARTICLES A
www.ara.cat

obstinada i truculenta ha de ser desobeït. I aquest diumenge l'Estat serà desobeït.

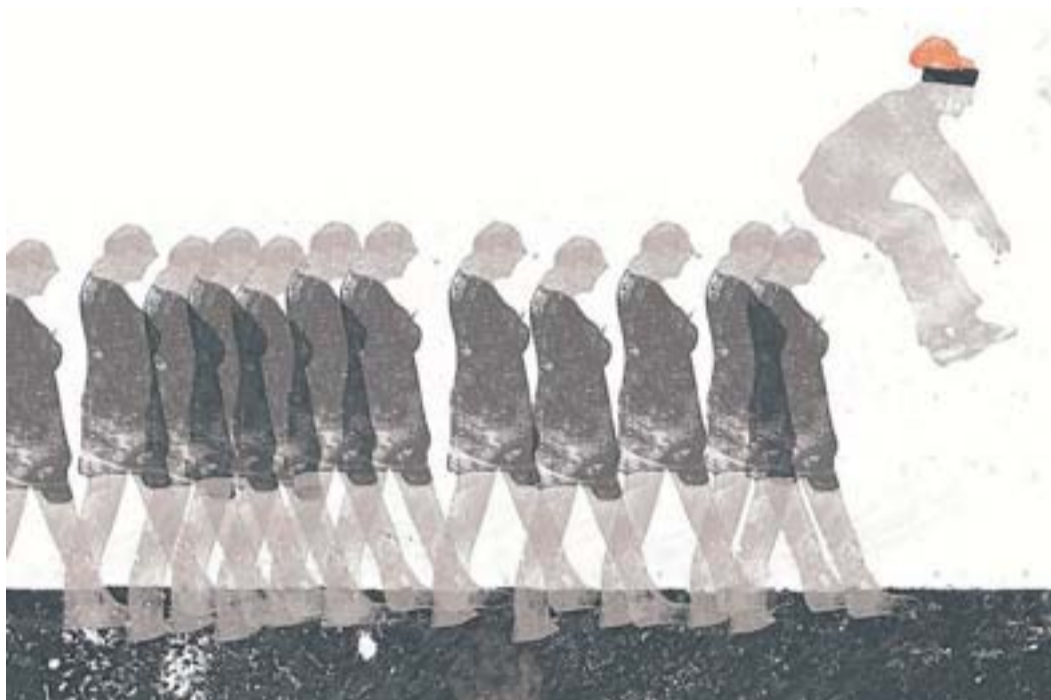
No serà la jornada festiva que vam imaginar fa molts mesos, mentre consideràvem si el vot afirmatiu a la independència seria guanyador, o si ho seria amb prou marge. Però l'acte de votar diumenge –contrària-

ment al que proclamen els que fan costat a l'autoritarisme "legal" – estarà més carregat de sentit que mai. Aquesta vegada no anirem a votar satisfent un ritual preestablert, després d'una campanya avorrida i sense expectatives de canvi. No anirem a votar per enfortir i perpetuar en els seus mateixos termes un sistema que ens assigna un paper i una condició gairebé inamovibles. No ens limitarem a triar les sigles més pròximes –o menys alienes– del mercat electoral. Aquesta vegada votar incorporarà un

gest de dissidència, de revolta. I la proclamació de la pròpia dignitat.

Venim d'una fam persistent. Per això, després d'anys de veure'ns privats de menjar, el dia que podem fer una bona queixalada no deixarem que ens la preguin els dietistes del règim amb l'excusa que aquest plat no ens convé, que no està ben cuinat i que hi ha més greixos que proteïnes. Tenim gana endarrerida i no podem esperar més. No morirem d'inanició justament ara. Ara, aprofitarem el que hem trobat. I amb aquest estímul ens refermem en el propòsit de menjar bé i amb tots els requisits. Immediatament. Per això volem, sense dilacions, la convocatòria d'eleccions. Ningú que no entengui la urgència i la transcendència del moment podrà aspirar a exercir cap mena de lideratge polític en l'acompanyament del procés.

Nosaltres, la gent, som els subjectes de la sobirania i la font primordial de la legitimitat democràtica; i tenim el dret a pronunciar-nos sobre les qüestions decisives que ens van ser escatimades durant la Transició. Ens haurà calgut un gran esforç per fer-ho evident. Hauré hagut d'esperar fins aquest diumenge de novembre per encetar la veritable ruptura democràtica. Sí, sobirania. Sí, regeneració democràtica. Sí, justícia social. Molts, després d'aquest diumenge, podrem dir el mateix que el personatge de Sándor Márai: "Tenia ganes de conèixer alguna cosa que no fos del tot conforme a les normes. Però va haver d'escolar-se molt temps abans que succeís". Diumenge succeirà. Votarem junts, els uns pels altres.

LAMARTARILE

La democràcia i l'exercici dels propis drets són irrenunciables. L'Estat que s'hi oposa ha de ser desobeït

Volem la convocatòria d'eleccions. Ningú que no entengui la urgència del moment podrà aspirar al lideratge polític del procés